

ब्रह्मक्षत्रे इति सार्धः श्लोकः चोप्यर्थे ब्रह्मतेजः सहितक्षत्रतेजसि द्रोणगते विहिते श्रेष्ठे सत्यश्रिकेवलं ब्राह्मं त्वदीयं विशिष्यते क्षात्राद्वलात् अहं तु हीनो ब्राह्मबलेन भीत इति पाठे ब्राह्माद्वलाद्भीतो ब्राह्मतेजः प्रपेदिवान् शरणं कृतवान् ॥ २९ ॥ ३० ॥ येन पुत्रं लभेयं तत्कर्म कुरु याज्यार्थं द्रुपदस्येष्टसाधनं यागं उपकल्पयत् मनसा तत्प्रयोगं स्मृतवान् अद्विभाव आर्षः ॥ ३१ ॥ गुर्वर्थः गुरुश्चासावर्थश्चेति अतिभारो यं द्रोणहंतुः पुत्रस्योत्पादनं इति हेतोः उपयाजं अकाममप्यचोदयत् उपकल्पने प्रेरितवान् आत्मन्यप्रस्ययं चेत् इति न्यायेन उपयाजमपि निश्चयार्थं संवादितवान् ॥ ३२ ॥ वैतानं श्रौताग्निसाध्यं आचख्यौ आख्यातवान् ॥ ३३ ॥ सचेति उपयाज उवाच ॥ ३४ ॥ वैशंपायन उवाच भारद्वाजस्येति आजक्रे कृतवान् कर्मसिद्धये कर्मफलसिद्ध्यर्थं ॥ ३५ ॥ प्रेहि प्रकर्षेण शीघ्रमेहि हविर्षहीतुमिति शेषः पृषतिपृषतस्त्रुषे इत एव संबन्धात्पुंयो

ब्रह्मक्षत्रे च विहिते ब्राह्मतेजो विशिष्यते ॥ सोहं क्षात्राद्वलाद्भीनो ब्राह्मतेजः प्रपेदिवान् ॥ २९ ॥ द्रोणाद्विशिष्टमासाद्य भवं तं ब्रह्मवित्तमं ॥ द्रोणांतकमहं पुत्रं लभेयं युधिदुर्जयं ॥ ३० ॥ तत्कर्म कुरु मे याज वितराम्यर्बुदं गवां ॥ तथेत्युक्त्वा तु तं याजो याज्यार्थमुपकल्पयत् ॥ ३१ ॥ गुर्वर्थ इति चाकाममुपयाजमचोदयत् ॥ याजो द्रोणविनाशाय प्रतिजज्ञे तथा च सः ॥ ३२ ॥ ततस्तस्य नरेंद्रस्य उपयाजो महातपाः ॥ आचख्यौ कर्मवैतानं तदा पुत्रफलाय वै ॥ ३३ ॥ स च पुत्रो महावीर्यो महातेजामहाबलः ॥ इष्यते यद्विधो राजन् भविता ते तथा विधः ॥ ३४ ॥ भारद्वाजस्य हं तारं सोऽभिसंधाय भूपतिः ॥ आजक्रे तत्तथा सर्वं द्रुपदः कर्मसिद्धये ॥ ३५ ॥ याजस्तु हवनस्यांते देवीमाज्ञापयत्तदा ॥ प्रेहि मां राज्ञि पृषतिमिथुनं त्वामुपस्थितं ॥ ३६ ॥ राह्युवाच अवलिप्तं मुखं ब्रह्मन् दिव्यान् गंधान् विभर्मि च ॥ सुतार्थेनोपलब्ध्याऽस्मि तिष्ठ याजममप्रिये ॥ ३७ ॥ याज उवाच याजेन श्रपितं हव्यमुपयाजाभि मंत्रितं ॥ कथं कामं न संदध्यात्सात्वं विप्रेहि तिष्ठ वा ॥ ३८ ॥ ब्राह्मण उवाच एवमुक्त्वा तु याजेन हुते हविषि संस्कृते ॥ उत्तस्थौ पावकात् तस्मात्कुमारो देवसन्निभः ॥ ३९ ॥ ज्वालावर्णो घोररूपः किरीटीवर्मचोत्तमं ॥ विभ्रत्सखद्गः स शरोधनुष्मान्विनदन्मुहुः ॥ ४० ॥ सोऽध्यारोह द्रथ वरं तेन च प्रययौ तदा ॥ ततः प्रणेदुः पंचालाः प्रहृष्टाः साधुसाध्वति ॥ ४१ ॥

गेढीष् अन्येतु पार्षतीति पाठं कल्पयन्ति ॥ ३६ ॥ अवलिप्तं दूषितं लालादिना अप्रक्षालितत्वादिति भावः अवलेपस्तु गर्वे स्थालेपने दूषणे पिचेति मेदिनी गंधान् अंगरागादिजान् अस्मात्तास्मीति भावः यावतो यावते तस्यैश्यावद न्यास्नातितस्या अ सुमारु क इत्याद्युक्त्वा तिस्रो रात्रीर्व्रतं चरेदिति विहितौ अस्पृश्या धर्मावेतौ तदेवाह नोपलब्ध्यास्मि उपलब्धुं स्पृष्टुं योग्यानास्मि तस्मान्मलवद्वाससानसं वदेतेति तया सह संवादस्यापि निषेधात् अतो हेतोः हे याजममप्रिये इष्टे सुतार्थे सुतरूपे प्रयोजने तिष्ठ शुद्धिकालं प्रतीक्षस्वेत्यर्थः ॥ ३७ ॥ श्रपितं पक्वं क्षेत्रे तः सेकं च विना आवयोः सामर्थ्यान्मिथुनमुत्पत्स्यत इत्यर्थः विप्रेहि दूरं वागच्छ तिष्ठ वा प्रयोगविधिस्तु न विलंबं स हते इत्यर्थः ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥